

I N L E I D I N G

Het is alweer meer dan tien jaar geleden dat ik foto's ben gaan maken van ijskristallen.

In de daaraan voorafgaande jaren had ik onderzoek gedaan naar het golfgedrag van water, maar toen ik me meer ging verdiepen in kristallen, ontdekte ik dat water zichzelf op talloze verschillende manieren tot uitdrukking brengt.

Ik kwam tot de ontdekking dat deze foto's van kristallen grote wijsheid voor ons in zich dragen. In tegenstelling tot kraanwater, laat natuurlijk water een prachtige verscheidenheid aan kristallen zien – en nog meer indien het water aan mooie muziek wordt blootgesteld. Er treden ook fascinerende verschillen in de kristallen op wanneer het water een bepaald woord wordt getoond, zoals 'dankbaarheid' of 'idiot'. De kristallen herbergen vele lessen over hoe we ons leven (zouden) moeten leiden.

In juni 1999 heb ik een aantal van deze foto's gepubliceerd in *The Messages of Water*¹, uitgegeven door een kleine uitgeverij die ik Hado Kyoikusha noemde, oftewel Uitgeverij Golf fluctuatie. Het boek was een uitgave in eigen beheer en niet bedoeld om in de grote boekhandels te worden verkocht, maar door de mond-tot-mondreclame werd het toch een bestseller.

Dit is een uitzonderlijk verschijnsel in de uitgeverwereld. Ik was zowel vervuld van verbazing over wat zich

voor mijn ogen afspeelde, als van erkentelijkheid jegens alle mensen die de tijd hadden genomen om anderen over mijn boek te vertellen.

Om mijn boek met meer mensen te kunnen delen, liet ik de in het Japans opgenomen uitleg vertalen in het Engels. Dit leidde tot een nog groter succes en ik ontving uit Zwitserland en andere landen over de hele wereld verzoeken om lezingen te komen geven.

Het tijdstip van de publicatie van deze kristalfoto's en de vele boodschappen die ze voor de wereld hebben kon niet beter zijn gekozen en het is heel goed mogelijk dat het een teken des tijds is dat zoveel mensen openstaan voor deze boodschappen. Ik dank God voor de mogelijkheid die mij is geboden om dit werk te doen.

Ik begrijp dat er mensen zijn die moeite hebben met het woord of het concept *God*. Het hoofdthema van dit boek is water. En hoe beter je water begrijpt, des te moeilijker zal het je vallen om het bestaan van een god nog te ontkennen. Ik wil je vragen onder het bekijken van de hier opgenomen kristalfoto's na te denken over je gevoelens ten aanzien van dit onderwerp.

Toen ik door Sunmark Publishing in Japan werd gevraagd dit boek te schrijven, wist ik onmiddellijk dat ik een hoop fantastische informatie had verzameld waar ik wel over wilde schrijven, en toen ik Nobutaka Ueki, de voorzitter van Sunmark Publishing, hierover vertelde, zei hij dat hij wilde dat ik me hierop concentreerde. Hij stuurde zelfs een van zijn medewerkers, Ryuya Saitou, naar Zwitserland om naar mijn lezingen te komen luisteren.

Het boek ligt er nu en ik ben vervuld met een gevoel van voldoening. Het boek geeft me een ‘podium’ van waaraf ik jullie kan vertellen over de ‘fluctuatie’-theorieën die ik meer dan tien jaar lang heb onderzocht, evenals over mijn eigen ervaringen, mijn onderzoek gebaseerd op het observeren van menselijk gedrag en mijn eigen gedachten over de kosmos.

Graag wil ik van deze gelegenheid gebruikmaken om mijn dank uit te spreken jegens Shinji Tanigawa, de president van Kokoro Inc., Naoki Uchiki, hoofdredacteur van Sunmark, Tatsuya Saito en de mensen die ik voor dit boek heb geïnterviewd.

Ook ben ik Tetsuya Taguchi, voormalig president van Nichirei Ice Inc., dank verschuldigd voor het beschikbaar stellen van een groot deel van het water waarmee ik de kristallen uit dit boek heb gemaakt.

Dank aan Beyond Words Publishing voor het publiceren van het boek in het Engels, zodat nog meer mensen over de hele wereld kunnen lezen over onze relatie met water.

Ik moet niet vergeten mijn dankbaarheid uit te spreken naar alle lezers van dit boek. En ten slotte moet ik mijn dank en respect betuigen aan het water van de kosmos.

Dank.

1. In Nederland in 2002 verschenen onder de titel *De boodschap van water* bij HADO Publishing BV, Amsterdam.

P R O L O O G

Voordat je dit boek begint te lezen, zou ik je willen vragen je uit te spreken over je leven. Meer in het bijzonder zou ik willen dat je jezelf de vraag stelt of je gelukkig bent.

Je definitie van geluk is natuurlijk afhankelijk van wie je bent – maar is er vrede in je hart, heb je vertrouwen in je toekomst, kijk je 's ochtends wanneer je wakker wordt uit naar de nieuwe dag? Als we dit geluk noemen, kun je dan op dit moment zeggen dat je gelukkig bent?

Ik denk dat ik gerust kan zeggen dat niet veel mensen met een volmondig ja op deze vraag zullen kunnen antwoorden. De meeste mensen kunnen niet zeggen dat hun leven precies is wat ze ervan verwachtten. Wat is de oorzaak van al ons lijden? Wat is er aan de hand in de wereld dat zoveel mensen niet gewoon gelukkig kunnen zijn?

Ik heb de indruk dat we in een tijd van chaos leven. Chaos kan worden omschreven als een toestand van verwarring, en is kenmerkend voor de ongeorganiseerde materie van vóór het ontstaan van de kosmos.

Alleen al door eenvoudig ons leven te leiden raken we afgemat en uitgeput. Kranten en televisie bedelven ons onder de informatie en op ons werk hebben we te maken met problemen en misverstanden. De oorzaken van onze problemen lijken ontelbaar en overweldigend.

Het lijkt erop dat dit een gegeven van het leven is, waar we ons ook op de aardbol begeven. Onze kleine planeet is vergeven van economische conflicten, huiselijke onenigheid, rassendiscriminatie, milieuproblemen, godsdienstoorlogen en alle andere problemen die je je maar kunt voorstellen. En al het slechte nieuws over mensen die lijden, mensen die zich verkneukelen over het lijden, mensen die rijker worden, mensen die armer worden, de onderdrukkers en de onderdrukten – al dit nieuws bereikt ons binnen enkele seconden vanaf de andere kant van de wereld.

Wie, zo kunnen we ons afvragen, is verantwoordelijk voor al dit leed? De wereld raakt steeds meer verdeeld en vervreemd en het leven wordt steeds gecompliceerder. We zitten al tot onze nek in de chaos, maar de problemen op onze wereld lijken er alleen maar groter op te worden.

Een ding dat we allemaal gemeen hebben is dat we op zoek zijn naar een oplossing. Iedereen is op zoek naar een antwoord – en het antwoord is zo simpel en doeltreffend dat het ons tot nog toe volkomen is ontgaan.

Wat is dan de oorzaak van al deze chaos? Wat is de kern van het hele gebeuren? Hoe dan ook, de wereld raakt steeds verder verwijderd van harmonie, verdwijnt steeds dieper de onenigheid in.

Misschien is het onvermijdelijk. We behoren dan wel tot dezelfde soort, maar doordat we allemaal op verschil-

lende plekken wonen en er verschillende gebruiken op nahouden, kan het ook niet anders dan dat onze manier van denken verschilt.

En om de zaak nog te verergeren, de meeste mensen vinden het moeilijk om dingen te accepteren die anders zijn dan in hun vertrouwde omgeving. Het resultaat is een voortdurende aaneenschakeling van problemen en leed. Het lijkt erop dat zolang mensen nog mensen zijn, elke oplossing tekortschiet.

En dus zijn we weer terug waar we begonnen. Zal er ooit een enkele oplossing zijn die op alle mensen van de hele wereld van toepassing is, waar iedereen het over eens kan zijn en die zo eenvoudig is dat iedereen haar kan begrijpen?

In feite heb ik het antwoord gevonden: het menselijk lichaam bestaat doorgaans voor zeventig procent uit water.

Wanneer we ons leven als foetus beginnen, bestaan we voor negenennegentig procent uit water. Wanneer we worden geboren bestaan we voor negentig procent uit water en tegen de tijd dat we onze volwassenheid hebben bereikt is dat zeventig procent geworden. Wanneer we van ouderdom sterven bestaan we waarschijnlijk voor vijftig procent uit water. Met andere woorden, gedurende ons hele leven *bestaan we voornamelijk als water*.

Vanuit natuurkundig oogpunt zijn wij mensen water. Toen ik me dit realiseerde en vanuit dit perspectief naar de wereld keek, begon ik de dingen op een geheel nieuwe manier te zien.

Ten eerste realiseerde ik me dat deze verbinding met water voor iedereen opgaat. Wat ik hier ga zeggen geldt dus voor iedereen, waar ook ter wereld.

Ook geloof ik dat ik begin te begrijpen hoe mensen zouden moeten leven. Hoe kunnen mensen dan een gezond en gelukkig leven leiden? Het antwoord is: door het water waaruit zeventig procent van ons lichaam bestaat te zuiveren.

Het water in een rivier blijft zuiver doordat het in beweging is. Als water vast komt te zitten, gaat het dood. Daarom moet water blijven circuleren. Het water – of bloed – in het lichaam van zieke mensen is meestal gestagneerd. Wanneer het bloed niet meer stroomt, raakt het lichaam in verval en als het bloed in je hersenen stopt, kan dat levensbedreigend zijn.

Maar waarom stagneert het bloed? We kunnen dit zien als het stagneren van emoties. Moderne wetenschappers hebben aangetoond dat onze geestsgesteldheid een direct effect heeft op onze lichaamsgesteldheid. Wanneer je een bevredigend en prettig leven leidt, voel je je ook lichamelijk beter en wanneer je leven vol strijd en leed is, weet je lichaam dat ook.

Dus, wanneer je emoties door je hele lichaam stromen, ervaar je een gevoel van vreugde en wordt je lichaam ook gezonder.

Bewegen, veranderen, stromen – daar gaat het in het leven om.

Als we nagaan dat we voordat we mensen werden, bestonden in de vorm van water, dan komen we dichterbij de buurt van het antwoord op de kernvraag wat een mens is. Als we een helder beeld hebben van wat water is, dan zullen we ook het menselijk lichaam beter begrijpen en zelfs het mysterie kunnen ontrafelen waarom we zijn geboren en bestaan in onze huidige vorm.

Wat is water dan? Het eerste antwoord is wellicht dat het een levenskracht is. Als we vijftig procent van het water in ons lichaam verliezen, dan is er geen leven meer mogelijk. Water, dat wordt gedragen door het bloed en de verschillende soorten lichaamsvocht, is het voertuig waarmee de voedingsstoffen door ons lichaam circuleren. Deze waterstroom is de voorwaarde voor ons actieve leven. Water doet dienst als het transportmiddel dat de energie door ons hele lichaam vervoert.

Dit energietransport is vergelijkbaar met een vrachtwagen die door het lichaam rijdt. Als het lichaam verstopt en verontreinigd is, dan zullen de goederen op de vrachtwagen ook bederven; het is dus van essentieel belang dat het water altijd zuiver blijft.

In vergelijking met vroeger heeft de medische wereld tegenwoordig meer oog gekregen voor de functie van water als energietransporteur; het wordt zelfs gebruikt bij de behandeling van bepaalde aandoeningen. Een van de gebie-

den waar de grote betekenis van water wordt erkend is de homeopathie.

De homeopathie heeft haar oorsprong in de eerste helft van de negentiende eeuw in Duitsland met het werk van Samuel Hahnemann (1755-1843). De wortels gaan echter terug naar de vader der geneeskunde, Hippocrates (circa 460-370 v.C.), die een groot aantal behandelwijzen beschreef die sterk lijken op die van de homeopathie. Kort gezegd hebben deze pioniers van de geneeskunde ons geleerd dat 'het gelijke met het gelijke wordt genezen en het gif met gif wordt bestreden'.

Als iemand bijvoorbeeld een loodvergiftiging heeft, dan kunnen de symptomen worden verlicht door water te drinken met de miniemste hoeveelheid lood – een hoeveelheid van 1 op de 10^{12} (een biljoen) tot 1 op de 10^{400} !

In een dergelijke verdunning is de stof zelf praktisch gezien niet meer in het water aanwezig, maar de *kenmerken* ervan wel en dat vormt het medicijn tegen loodvergiftiging.

In de homeopathie geldt dat hoe hoger de verdunning, des te groter het effect. De logische conclusie is dan dat hoe geconcentreerder het gif in het lichaam, des te hoger het verdunningsgetal moet zijn.

Een andere manier om de werkwijze uit te leggen, is te zeggen dat niet de werking van de stof wordt gebruikt om de symptomen tegen te gaan, maar dat de informatie die naar het water is gekopieerd wordt gebruikt om de informatie van de symptomen van het gif te neutraliseren.

Water beschikt dus over de mogelijkheid om informatie te kopiëren en zich die te herinneren. We kunnen ook

zeggen dat het water in de oceanen herinneringen heeft aan de schepsels die daar leven. Het is goed mogelijk dat de gletsjers miljoenen jaren geschiedenis van deze planeet met zich meedragen.

Water circuleert de hele aardbol rond, stroomt door ons lichaam en verspreidt zich naar de rest van de wereld. Als wij in staat waren deze informatie die in het geheugen van water besloten ligt te lezen, dan zouden we een verhaal van epische omvang te lezen krijgen.

Het doorgronden van water is het doorgronden van de kosmos, de wonderen der natuur en het leven zelf.

Vele jaren lang heb ik water bestudeerd. Het besef dat water over het vermogen beschikt informatie te kopiëren, heeft mijn leven veranderd. Nadat ik deze ontdekking in Amerika had gedaan, ben ik ermee teruggegaan naar Japan en heb sindsdien deze kopieerfunctie van water gebruikt om mensen weer gezond te maken.

In die tijd wilden de artsen er zelfs niet over nadenken dat water als zodanig een genezende werking had. Ik was en ben er nog steeds vast van overtuigd dat water in staat is om zich informatie te herinneren en die te transporteren, maar door de medische wereld wordt dit idee nog steeds volledig verworpen.

In 1988 deed de Franse wetenschapper Jacques Benveniste een experiment om de basisprincipes van de homeo-

pathie te testen. Hij verdunde een geneesmiddel met water totdat de aanwezigheid van het geneesmiddel in de vloeistof klinisch niet meer was aan te tonen. Hij ontdekte dat deze verdunning dezelfde uitwerking had op patiënten als het onverdunde geneesmiddel.

Een jaar nadat hij zijn resultaten had ingediend bij het Britse wetenschappelijke tijdschrift *Nature*, werden ze eindelijk gepubliceerd, met het begeleidend commentaar dat de resultaten van het experiment twijfelachtig waren en dat er geen wetenschappelijk bewijs was geleverd. De hypothese is sindsdien ondergesneeuwd en in de vergetelheid geraakt.

Wanneer er iemand ten tonele verschijnt met onderzoek en experimenten die de wetenschappelijke gemeenschap op haar kop zetten, dan is de reactie – op een mogelijk verschil in hevigheid na – meestal dezelfde. Ik heb me lang afgevraagd of het mogelijk zou zijn wetenschappelijk bewijs te vinden voor het vermogen van water om zich informatie te herinneren – zou er een mogelijkheid zijn om het visueel waar te nemen?

Als je hart openstaat voor nieuwe mogelijkheden, dan gaan je kleine dingetjes opvallen die kunnen leiden tot een enorme ontdekking. Op een dag sloeg ik achteloos een boek open en de woorden sprongen me van de bladzijde tegemoet: ‘geen twee sneeuwkrystallen zijn hetzelfde’.

Natuurlijk, dit had ik op de lagere school al geleerd. Het uiterlijk van de sneeuwvlokken die al miljoenen jaren op de aarde vallen is altijd weer anders. Maar omdat mijn hart openstond voor de boodschap ervan las ik deze zin alsof hij

een compleet andere betekenis had gekregen. Direct daarop dacht ik: *Als ik water bevroer en naar de kristallen kijk, dan zal elk kristal er volkomen uniek uitzien.* En dat moment markeerde de eerste stap van mijn avontuur in een onbekende en nog niet eerder betreden wereld. Mijn plan was om water te bevriezen en foto's te nemen van de kristallen.

Het ligt niet in mijn aard om lang te blijven kauwen op een nieuw idee en ik vroeg onmiddellijk een jonge onderzoeker uit mijn team te gaan experimenteren. Het was een onderzoeksgebied waar nog niemand enige ervaring mee had en er was geen enkele garantie dat onze inspanningen ooit vrucht zouden afwerpen. Vreemd genoeg heb ik er nooit aan getwijfeld dat dat zou gebeuren. Ik wist zeker dat mijn hypothese juist was en dat de experimenten goed zouden verlopen – *ik wist het gewoon.* Vrijwel altijd heb ik last van een nijpend gebrek aan doorzettingsvermogen, maar ditmaal weigerde ik het erbij te laten zitten.

Mijn eerste stap was dat ik een uiterst nauwkeurige microscoop huurde en ging kijken naar water dat in een doodgewone koelkast was bevroren. Maar doordat de foto's op kamertemperatuur werden genomen, smolt het ijs te snel. Het duurde dus even voordat het ons überhaupt lukte om foto's van de kristallen te maken.

Elke avond nam ik mijn jonge wetenschapper mee uit eten en probeerde hem aan te moedigen. Ik liet hem weten dat ik alleen maar verwachtte dat hij zijn best deed.

Na twee maanden experimenteren lukte het ons uiteindelijk een foto te maken. Het water gaf ons een foto van

een prachtig hexagonaal kristal. Ik was helemaal opgewonden toen de onderzoeker me het nieuws kwam vertellen.

Nu beschik ik over een grote inloopkoelkast met een constante temperatuur van -5°C om in te experimenteren, maar het is allemaal begonnen met die eerste foto. Als ik vanuit alles wat ik nu weet terugkijk op de methode die we toen gebruikten, dan mag het een wonder heten dat we die eerste foto ooit hebben gemaakt.

Datgene waarvan we in ons hart weten dat het mogelijk is, is ook mogelijk. We maken het mogelijk met onze wil. Wat we ons voorstellen in onze geest, wordt werkelijkheid. Dat is slechts een van de dingen die ik van water heb geleerd.

De kristalfoto's die ik hierna maakte bleken uitermate veelzeggend in hun uitdrukking van de wereld. Ik ontdekte er een diepe wijsheid in. Kristallen verschijnen slechts gedurende de twintig of dertig seconden waarin de temperatuur stijgt en het ijs begint te smelten. De kosmische waarheden krijgen vorm en worden zichtbaar, ook al is het voor slechts enkele momenten. Door dit kortstondige tijdvenster vangen we een glimp op van een wereld die inderdaad magisch is.

Ik zal eerst uitleggen hoe ik een foto maak van een ijskristal.

Ik doe vijftig verschillende soorten water in vijftig verschillende petrischaaltjes. (In de eerste paar jaren gebruikte ik er honderd.) Vervolgens vries ik het water gedurende drie uur op -20°C in. Het resultaat is dat zich door de oppervlaktetenspanning in de schaaltes ijsdruppels afzetten van ongeveer een millimeter doorsnede. De kristallen worden zichtbaar wanneer je licht laat schijnen op de kroon van de ijsdruppel.

Het resultaat is natuurlijk nooit vijftig identieke kristallen en soms worden er helemaal geen kristallen gevormd. Bij het registreren van de kristallen ontdekten we dat het ene soort water andere kristallen vormde dan het andere. Sommige leken duidelijk op elkaar, sommige waren gedeformeerd en in bepaalde soorten water werden er helemaal geen kristallen gevormd.

Eerst bekeek ik de kristallen van kraanwater van verschillende locaties. Het water van Tokio was een ramp – er werd geen enkel compleet kristal gevormd. Kraanwater bevat een bepaalde dosis chloor om het te desinfecteren, wat een destructief effect heeft op de structuur die in natuurlijk water is te vinden.

In natuurlijk water vormden zich echter wel complete kristallen, ongeacht de herkomst – natuurlijke bronnen, ondergrondse rivieren, gletsjers en de bovenloop van rivieren.

Ik maakte vorderingen bij het fotograferen van ijskristallen en het onderzoek. Op een dag zei mijn onderzoeker – die net zozeer opging in het project als ik – iets wat volkomen uit de lucht kwam vallen: ‘Laten we eens kijken wat er gebeurt als we het water blootstellen aan muziek.’

Ik wist dat de vibraties van muziek een bepaald effect op water konden hebben. Ik ben zelf een groot muzikliefhebber en had er als kind zelfs van gedroomd musicus te worden, dus ik was helemaal in voor dit ongerijmde experiment.

Eerst hadden we geen idee welke muziek we zouden gebruiken en hoe we het experiment moesten uitvoeren. Na veel vallen en opstaan kwamen we tot de conclusie dat de eenvoudigste methode waarschijnlijk ook de beste was – zet een flesje water op tafel, plaats aan weerszijden een speaker en speel muziek af op het volume waarop je gewoonlijk naar muziek luistert. We gebruikten daarbij ook weer het water dat we voor de eerdere experimenten hadden gebruikt.

Eerst probeerden we het met gedestilleerd water van de drogist.

Het resultaat was verbijsterend. Beethovens *Pastorale*, met zijn levendige en heldere klanken, resulteerde in prachtige en evenwichtige kristallen. Bij Mozarts Symfonie No. 40, een gracieus gebed om schoonheid, ontstonden er tere en elegante kristallen. En de kristallen die werden gevormd bij Chopins Etude in E, Opus 10, No. 3, verrasten ons met hun prachtige gedetailleerdheid.

Alle klassieke muziek waar we het water aan blootstelden resulteerde in goedgevormde kristallen met een eigen karakter. Dit in tegenstelling tot het water dat werd blootgesteld aan harde *heavy metal*, waar de kristallen op z'n best waren gefragmenteerd of gedeformeerd.

We lieten het echter niet bij deze experimenten. Hierna dachten we na over wat er zou gebeuren als we woorden of zinnnetjes zoals ‘dank je wel’ of ‘idiot’ op een stuk papier schreven en dat met de tekst naar het water toe om het flesje deden. Het leek niet erg logisch dat water de woorden zou ‘lezen’, de betekenis ervan zou begrijpen en naar gelang hiervan zijn vorm zou wijzigen. Maar ik wist van het experiment met muziek dat er vreemde dingen konden gebeuren. We voelden ons ontdekkingsreizigers die op reis gingen door een nog niet in kaart gebrachte jungle.

De resultaten van de experimenten stelden ons niet teleur. Het water dat was blootgesteld aan ‘dank je wel’ vormde prachtige hexagonale kristallen, maar het water dat aan het woord ‘idiot’ was blootgesteld liet hetzelfde soort kristallen zien als het water dat aan *heavy metal* was blootgesteld: gedeformeerd en gefragmenteerd.

Verder experimenteren wees uit dat water dat werd blootgesteld aan positieve uitspraken zoals ‘laten we dat doen!’ aantrekkelijke, mooi gevormde kristallen maakte, terwijl in water dat was blootgesteld aan negatieve uitspraken zoals ‘doe dat!’ nauwelijks kristallen werden gevormd.

De les die we uit deze experimenten kunnen leren heeft te maken met de kracht van woorden. De vibratie van positieve woorden heeft een positief effect op onze wereld, terwijl de vibratie van negatieve woorden het vermogen heeft te vernietigen.

